

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
Ἑτησίᾳ . . . ὁρ. 7.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 41

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἐσχόλασαν οἱ ἄλλοι, κ' ἔμεινε μόνος ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης εἰς τὸ σχολεῖον, μαζί μὲ τὸν Λεονταράκη, συνηθισμένον ἐπάνω στὴν πλάκᾳ του.

«Ἐβαρούσε τὸν Λεονταράκη μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα.»

Ἐκαμνε πολλὴ ζέστη. Ἡ φασαρία που ἔκαμαν τὰ παιδιὰ που ἐσκολνοῦσαν, ἡσύχασε καὶ ἔσβυσε σιγά-σιγά, πολὺ μακριά... Ἀκρα ἡσυχία καὶ σιωπὴ μέσα στὴν τάξιν. Καὶ ὁ δάσκαλος ἔχασμουρηθηκε. Ὅστερα εἶπε μὲ τὸν νοῦ του :

— Δὲν τρώγω τώρα καὶ κανένα-δυὸ καρύδια ;

Ἐγύρισε τὴ ράχι του, — φράπ ! κλίη ! μπράμ ! καὶ ἐβρόντηξε. Ἐναγυρίζει, — ἀδεια ἡ τάξις ! Ὁ Λεονταράκης, ἄφαντος !

Τρέχει στὴν πόρτα ὁ δάσκαλος, —

θεμένη καὶ ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω κ' ὁ καϊμένος ὁ Τζίκο-Τζέκος ἄκουσε κατὰ μισοπνιγμένα χάχανα, καὶ ὕστερα περπατησιές που ἐφρευαν.

Νά τον ἐδέλεπατε πῶς ἐθύμωσε καὶ ἀγρίευσε ! Ἐγίνε θηρίο ἀνήμερο ! Ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του, ἐτράνταζε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, τὴν ἐκτυποῦσε μὲ τὰ χέρια του. Τίποτε ὅμως ! — καὶ ἔμεινε φυλακισμένος μέσα, ἕως τὰς πέντε τὸ βράδυ. Ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἄκουσε τοὺς κτύπους καὶ τὸ κακό που ἔκαμνε ὁ δάσκαλος, ἀνοιξε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα καὶ τὸν ἐξεφυλάκωσε...

Ὁ Λεονταράκης ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μιὰ χαρά ! Ἀλλὰ τὴν Δευτέραν τὸ πρωῒ, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, τὸν ἐφώνασεν ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης εἰς τὸ Διευθυντήριον, καὶ τότε ἄκουσαν οἱ ἄλλοι κατὰ παράξενον φωνές...

Ὁ μικρὸς Μητσοῦς, τὸ Ἀρχιουδούπουλο, ἐσκαρφάλωσε στὸν ὦμο τοῦ Γιαννάκη, κ' ἐκρυφούταξε ἀπὸ μιὰ τρύπα κοντὰ στὸ ταβάνι, καὶ εἶδε φοβερὰ πράγματα.

— Νά ! ἦταν ὁ γέρο-Μαῖμουδιάδης, — ἔλεγε στοὺς ἄλλους ὕστερότερα — καὶ ἐβαρούσε μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα στὰ χέρια τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη... πρῶτα στὸ ἓνα χέρι, κ' ὕστερα στὸ ἄλλο. Κι' ὁ καϊμένος ὁ Λεονταράκης τὲς ἔτρωγε σὰν παληκάρη, καὶ δὲν ἐκλαιγε, καὶ δὲν μιλοῦσε. . . τὸν ἐπονόουσεν ὁ μῶς ! . . . Ἐξέρω ἐγὼ, πού σας λέω, ἀπὸ

τέτοια ! . . . Ἐγὼ νᾶμουν στὴ θέσι του, ἄχ ! . . . θά τον ἄρπαξα, καὶ θά σοῦ τον ἔκαμνα τ' ἀλατιοῦ τὸν παληκο-Τζίκο-Τζέκο, κ' ὄχι νά τον ἀρίσω νά με κτυπήσῃ ! . . .

Κανένας ὅμως δὲν τὸν ἐπίστευσε, τὸν Μητσοῦ, γιατί τὸ ξεύρανε πῶς δὲν ἦταν παληκάρη οὔτε στὰ μισὰ τοῦ Λεονταράκη.

Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸ μοναχά ! Σὲ λίγο ἐβγήκε ἔξω ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης, καὶ κατόπιν του ὁ Λεονταράκης μὲ τὸν σκουφὸν τῶν τιμωρημένων στὸ κεφάλι του. Εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη πλάκα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαιμὸ του, κ' ἐπάνω ἔγραφε :

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΩΝ ΖΩΩΝ !

Τὸν ἔβαλε ὁ δάσκαλος κ' ἐστάθηκε ὀρθὸς ὅλο τὸ πρωῒ μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ὕστερα ἔβγαλε λόγος τ' ἄλλα κουταβάκια, καὶ τὸν ἐπέρασε γενεές δεκά-τέσσαρες, τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη.

Οἱ ἄλλοι, Μαῖμουδιά !

Ἐπέρασε καὶ μ. π. ο. σ. ο. σ. καὶ κανεῖς δὲν ἔκαμνε λόγον γι' αὐτὸ τὸ θλιβερόν ἐπεισόδιον.

Ἐνὰ μῆρες ὅτι τοῖς εἶχαν λησμονήσῃ. Ἐρως ὅμως δὲν τοῖς εἶχε λησμονήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἕνας ἦτο ὁ Λεονταράκης.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

— Υποθέτω πως αυτό είναι ή καλή αρχή «της σταθεράς και αυστηράς συμπεριφοράς σας», δεν είν' έτσι; είπεν ή Μαριωρή με στωικόν τόνον.

Η κυρία Μάρσαλ εστράφη απότομως.

— Τι έννοεις, Μαριωρή μ' αυτά τὰ λόγια; Ποῦ τα ήκουσες;

— "Ω! τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ πως ή μητέρα σας φρονεῖ ὅτι πρέπει νὰ μας φέρεσθε μὲ τὸ ἄγριο! ἐξηκολούθησεν ή Μαριωρή, ή οποία εἶχεν ἐρεθισθῇ ὅταν εἶδε μὲ τί ψυχρόν και αὐστηρόν τόνον ὠμίλησεν ή μητριὰ της εἰς τήν Δωροθέαν, ἀλλά, ἀπὸ τήν ἐξαψίν της, εἶχε λησμονήσῃ ὅτι ἔτσι ἐπροδίδετο μοναχῇ της.

— Μαριωρή, ἐπὶ ἐπῆρες τὸ γράμμα μου; ήρώτησεν ή κυρία Μάρσαλ, ή οποία ἐπροσπαθοῦσε νὰ τηρήσῃ τήν ήρεμίαν της, ἐνῶ ή Μαριάννα ἤλλαζε χρώ-

«Πῶς τοῖμάτε ν' ἀμφιβάλλετε...» (Σελ. 84, στήλ. β'.)

ματα και ήψχετο ὁπουδήποτε ἄλλου νὰ ἦτο καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτο...

— "Οχι, δὲν τὸ ἐπῆρα ἐγὼ, ἀπήνησεν ή Μαριωρή.

— "Οχι, ἀλλά το ήύραμε, και το ἐδιαβάσαμε πρὶν καταλάβωμε καλὰ τί ἐκάμαμε! ἐπρόσθεσεν ή Δωροθέα.

— Ποῖα τὸ ήῤ; — και τὸ μάτι της κυρίας Μάρσαλ ἐπεσεν εἰς τήν Μαριάνναν. — Μαριάννα, ἐσὺ ήσο;

— Ναί, εἶπεν ή Δωροθέα, διότι ή Μαριάννα ήτο παραπολὺ τρομαγμένη ὥστε ν' ἀπαντήσῃ τὸ εὗρηκε μέσα στὸ καλὰθὶ τῶν ἀχρήστων, καί...

— Μά, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! διέκοψεν ἀποτόμως ή κυρία Μάρσαλ. ήτο μέσα στὸ χαρτοφυλάκιόν μου, και σεῖς τί δουλειὰ εἶχατε μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ έννοήσω...

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ πῆτε πῶς δὲν με πιστεύετε; διέκοψεν ή Δωροθέα, κ' ἐστυλωθῇ ἐμπρὸς στήν μητριὰ της.

— Καὶ ποῦ ξέρω τί νὰ πιστεύσω

τώρα; "Εχασα ἓνα κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐνδύμιζα πῶς ήτο κλειδωμένο φαίνεται ὅτι ἐξέχασα νὰ το κλειδώσω ή αἰσία τὸ κλειδὶ ἐπάνω καμμιὰ μέρα. "Εγγορίζεσθε ὅτι δὲν εἶχατε τὸ δικαίωμα νὰ διαβάσετε τὸ γράμμα, και ὁμως δὲν ἔχετε οὔτε καν τήν εἰλικρίνειαν νὰ μου ὁμολογήσετε τήν ἀλήθειαν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἴσως δὲν το ἐδιαβάσατε τυχαίως. "Ω! κ' ἐγὼ ένόμιζα πῶς ήμποροῦσα νὰ σας ἐμπιστεύωμαι, μ' ὅλα σας τὰ ἐλαττώματα...

— Πῶς; τοῖμάτε νὰμφιβάλλετε διὰ τὸν λόγον μου; ἀνεφώνησεν ή Δωροθέα, ή οποία δὲν ήμποροῦσε νὰ συγχρητηθῇ ἀπὸ τὸν πολὺν θυμὸν της. — Ἀλλά... ἐπειδὴ δὲν εἶσθε ἐσεῖς εἰλικρινῆς, γι' αὐτὸ ἀμφιβάλλετε γιὰ τοὺς ἄλλους. Πρῶτα κάθεσθε και μιας βεβαιόνετε πῶς μάς ἀγαπάτε, και ὕστερα πηγαίνετε και γράφετε σὲ μιὰ ξένη τόσα φρικτὰ πράγματα γιὰ μάς... Ντροπῇ!...

— Δωροθέα, δὲν θέλω νὰ σε ἀκούσω... Νὰ ἐξέλθῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον, και νὰ μὴν παρουσιάσῃς ἐμπρὸς μου, πρὶν ζητήσης συγχώρησιν. Δὲν ἐντρέπεται νὰ δίνῃς τὸ κακὸ παράδειγμα στὰς μικρότερες; Η ἐπιμονή σου, τὸ ἀγύριστο κεφάλι σου ἦσαν ἀρκετὰ... τώρα προσθέτεις και τήν δολιότητα και...

— Δὲν ξέρουμε ποῖα ἐδῶ μέσα ἔχει τήν δολιότητα ὅλη δίκη της! διέκοψεν ή Μαριωρή. Δὲν σας το εἶπαμε ἐμεῖς, νὰ μας κρύβετε τὰ αἰσθηματά σας; και φυσικά, οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν λέγουν τήν ἀλήθειαν, δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν και τοὺς ἄλλους. Εἶνε κρῖμα και ντροπῇ νὰ μιλάτε ἔτσι τῆς Δωροθέας!

Η κυρία Μάρσαλ ἔτρεμεν ἀπὸ τήν ἀγανάκτησίν της.

— Δὲν θέλω πλέον νὰ σταθῶ και νὰ συζητῶ μαζί σας, εἶπε μὲ ἡλλοιωμένην φωνήν. εἶμαι πολὺ θυμωμένη και λυπημένη. Αὐριον ἴσως δὲν συλλογισθῇτε καλλίτερα τήν διαγωγὴν σας, και, ἀμα ζητήσετε συγνώμην, θὰ εἰπῇ ὅτι βλέπετε μὲ τὸ ἀληθινὸν φῶς τί ἐκάματε, ἐκτὸς πλέον ἂν ή ψευτιά και ή δολιότης σας ἔχῃ τυφλώσῃ ὁλότελα! Μὲς Δάλυ, — ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινομένη πρὸς τήν διδασκάλισσαν, ή οποία τα εἶχε σάν χαμένα ή κακομοῖρα, — ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ που συνέβησαν, έννοεῖται, οὔτε ή Μαριωρή οὔτε ή Δωροθέα οὔτε ή Μαριάννα ήμποροῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὸ σαλόνι ἀπό-

ψε, ἀλλά, ἂν θέλουν ή "Εβελίνα και τὰ μικρά νὰ ἔλθουν, ἂς ἔλθουν, μόνον νὰ ένδυσθῶν ὅπως πρέπει. Εἶμαι πολὺ συγχυσμένη, — ἐξηκολούθησε, κ' ἐστάθῃ μὲ τὸ χέρι της ἐπάνω εἰς τὸ πάρολο τῆς ἀνοιχτῆς θύρας. ποτὲ δὲν ἐφαιναντο ὅτι θὰ συνέβαιναν τέτοια πράγματα!

Η Δωροθέα δὲν θὰ ἐκάκινε τόσο μὲ τὸν θυμὸν της μητριᾶς της, ἀλλά ή κατηγορία ὅτι τήν ἐδολιεύθη ήτον ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας δὲν ήμποροῦσεν εὐκολα νὰ συγχωρήσῃ. "Ενῶ λοιπὸν αἱ ἄλλαι ἀφρίζαν και ἐξάφριζαν ἐναντίον τῆς κυρίας Μάρσαλ, διότι ἐφῆρθῃ τόσο ἀσχημα πρὸς τήν Δωροθέαν, ἐνῶ ή Μαριάννα ἐκλαίει και ή Μὲς Δάλυ, πειραγμένη και αὐτὴ διότι της ἐκακομεταχειρίσθησαν τὰς μαθητρίας της, ἔκαμνε πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ τας πρᾶυνῃ, ή Δωροθέα ἐκάθητο σιωπηλῇ παρὰ τὸ παράθυρον κ' ἐκύτταζεν ἔξω τὸ λυκόφως, που ὅλον ἐσκοτεινιάζε, κ' ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀσθενῆς τὸν χαρακτήρα και εὐερέθιστος ή μητριᾶ της, διότι ἂν ήτο ἰσχυροτέρα τήν κρᾶσιν και τὰ νεῦρα, δὲν θὰ ήτο καμμιὰ ἀνάγκη νὰ της κρύψουν τὰ γινόμενα...

Η κυρία Μάρσαλ ἀπεφάσισε νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε εἰς τὸν σύζυγόν της ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κ' ἐπειδὴ ήλθε και αὐτὸς πολὺ ἀργά, ήδυνήθη νὰ τηρήσῃ τήν ἀπόφασίν της. Ηθελε μὲ τήν καρδιά της νὰ ήμποροῦσε νὰ κλεισθῇ και νὰ κλαύσῃ διὰ νὰ ξεθυμάνῃ, ἀλλά ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἄνθη, νὰ ἐπιβλέψῃ τὰς ὑπηρετρίας, ποῦ εἶχαν σχεδὸν λησμονήσῃ πῶς ἐτοιμάζεται τὸ τραπέζι διὰ ξένους, νὰ στολισθῇ και αὐτὴ και νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς καλεσμένους της. Κατῶρθωσε νὰ κρύψῃ τήν ἀνησυχίαν και τήν λύπην της, ἀλλά ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῇ, ὅταν οἱ ἐπισκέπται ήρώτησαν τί γίνονται και δὲν ἐφάνησαν τὰ κορίτσια.

"Ὅταν ἐφυγαν οἱ καλεσμένοι, ὁ κ. Μάρσαλ τῆς ἔκαμε τήν παρατήρησιν: — "Ακριβῇ μου "Αλίκη, ἂν στενοχωρησῇ και κουράζεσαι ἔτσι μὲ ὅλα τὰ τραπέζια σου, δὲν θὰ σε ἀφίσω πλέον νὰ δώσης ἄλλο. Φαίνεται ἐντελῶς ἐξηνητημένη, σάν ἄρρωστη...

— Δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ τραπέζι... ήρχισε νὰ λέγῃ ή κυρία Μάρσαλ, και διέκοπῃ ἀμέσως.

— Καλλίτερα ν' ἀφίσῃς ὅλον τὸ βάρος στήν Δωροθέαν, τήν ἐρχομένην φορὰν, ἐξηκολούθησεν ὁ σύζυγός της, μειδιῶν. Αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ διευθύνῃ...

— Καὶ ὁμως ἀπόψε ή Δωροθέα εἶνε ή αἰτία! — ἐξέσπασεν ή κυρία Μάρσαλ, και, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγχρητηθῇ, διηγῆθη εἰς τὸν ἄνδρα της ὅλην τήν ἱστορίαν.

— Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα εἶνε,

— ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἐτελείωσε τήν διήγησίν της, — τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἀρχίζω νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς αὐτὴν και νὰ συλλογίζωμαι τί θὰ εἰπῇ αὐτὴ και τί θὰ σκεφθῇ αὐτὴ δι' ὅ,τι θὰ κάμω ἐγὼ κακὸ αὐτὸ και γιὰ μένα, κακὸ και γιὰ τὰ κορίτσια, και δὲν ήξεύρω πλέον τί νὰ κάμω...

Ὁ κ. Μάρσαλ ἐθύμωσε και ἐστενοχωρήθη πολὺ, και ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκύτταζε νὰ τα διορθώσῃ τὰ πράγματα ήτο ἀδύνατον νὰ βαδίσουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον!...

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Αὐτὰ τὰ ἔγγραφα εὗρίσκονται πολὺ συχνὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἀπήνησεν ὁ ἱατρός. Λέγεται ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς κοιλότητας πηγαίνουν και κοιμοῦνται τὰ σαλάχια, και πραγματικῶς, τὰς βλέπετε και σεῖς, ἔχουν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα αὐτῶν τῶν ψαριῶν.

— Μά, εἶνε ἀλήθεια;

— Δὲν ήξεύρω, ἀλλά ἔτσι λέγουν οἱ ψαράδες και οἱ Ἰνδοί.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ζῷον τὸ ὁποῖον ἔρπει ἐκεῖ κάτω και ζητεῖ νὰ εῤάσῃ εἰς ἐκείνην τήν σχισμὴν, τί εἶνε ἀρά γε; — ήρώτησεν ὁ "Αλόνσος, κ' ἔθεσεν ἐπὶ σκοπὸν τὸ τσιρίκι του.

— Εἶνε χελώνα, — εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Χελώνα! και δὲν ἔχει κέλυφος; "Α! σὰς λέγω, εἶνε κατένα ἔρπετον νέου εἶδους...

— "Εχεις λάθος, νεανίσκε μου, εἶνε ἀληθινὴ χελώνα ἀπὸ τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον λέγεται καρέτον.

— Δὲν το βλέπετε, καλέ;... Εἶνε φρικαλέον τέρας και φαίνεται σάν νὰ το ἔγδαρην πρὸ ὀλίγου!

— Σκότωσέ το, και θὰ φάμε καλὸ ψητὸ ἀπὸ τὸ κρέας του, — εἶπεν ὁ ἱατρός μειδιῶν.

Ὁ νέος μας δὲν ἐπερίμενε νὰ του ἐπαναλάβουν τήν σύστασιν. ἔσκόπευσε καλὰ, και μὲ μίαν σπείραν ἐξήπλωσε κατὰ γῆς ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτον ζῷον, εἰς τὸ χεῖλος ἀκριβῶς τῆς σχισμῆς, εἰς τήν ἰστίαν ήθελε νὰ τρυπώσῃ.

Ὁ κυνηγὸς ὤρμησεν ἐμπρὸς μαζί μὲ τὸν ἱατρόν, ἐνῶ ὁ Γιαρουργὴς και ὁ Δὸν Ραφαὴλ ήναπταν τήν φωτιάν διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τήν ὀμελίαν.

Ὁ ἱατρός εἶχεν εἰπῇ τήν ἀλήθειαν. ἐκεῖνο τὸ ἔρπετον ήτο πραγματικῶς χελ-

ώνη, ἀλλὰ χελώνη εἰς ἐλλεινὴν κατάστασιν. Δὲν εἶχε πλέον τὸ ὠραιότατον κέλυφός της. ἐφαίνετο ὅτι τῆς το εἶχαν ἀποσπάσῃ μὲ σκληρότατον τρόπον. Η ράχη της ήτο ὅλη μίαν πληγὴν αἰμοστάζουσα, σκεπασμένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἀρχὴν κερατίνης οὐσίας, ἀλλὰ πολὺ ἀνωμαλῶς.

— "Ω! τήν καϊμένη! ἀνέκραξε κατὰπληκτος ὁ "Αλόνσος. Ποῖος τήν κατήνησεν εἰς αὐτὴν τήν κατάστασιν; Οἱ καϊμάνοι ἀρά γε;

— "Οχι, εἶπεν ὁ ἱατρός, — οἱ κυνηγοὶ τῆς ταρταρούρας.

— Τί έννοεῖτε;

— "Ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῆς ἔχουν ἀποσπάσῃ τὸ κέλυφος, διὰ νὰ τῆς το πάρουν.

— "Εξηγηθῇτε καλλίτερα, ἱατρέ.

— Εὐχαρίστως, νεανίσκε μου. Μάθε λοιπὸν ὅτι εἰς τὸν "Ορενόνκον, εἰς τὸν "Αμαζῶνα και εἰς τοὺς μεγάλους ποτα-

μοῦν, κάμνουν μίαν βαθεῖαν ἐγκοπήν κάτω ἀπὸ τήν οὐράν των), τὰς φονεύουν και πέρνουν ὅχι μόνον τὸ κέλυφός των ἀλλὰ και τὸ λίπος των, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἐν εἶδος ἐλαίου διαυγές και πρασινωπὸν, ἐκτάκτου λεπτότητος, ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ ἐλαία. "Αν ὁμως αἱ χελῶναι δὲν εἶνε παχέαι, τὰς γδέρνουν ζωντανὰς μὲ μίαν λεπίδα πολὺ κοπτεράν, και ἔπειτα τὰς ἀφίνουν διὰ νὰ παχύνουν περισσότερον.

— Καὶ δὲν πεθαίνουν ἔπειτα ἀπὸ τὸν σκληρὸν μαρτύριον;

— "Οχι, διότι ἔχουν πολλὴν ἀντοχήν. Πηγαίνουν και φωλιάζουν εἰς καμμιὰν τρύπαν τήν κάμνουν νοσοκομεῖόν των, και ἐκεῖ περιμένουν ἔως ὅτου ή φύσις, εὐσπλαγγνικωτέρα παρὰ οἱ ἄνθρωποι, τὰς σκεπᾶσῃ μὲ νέον κέλυφος, τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν εἶνε οὔτε τόσο ὠραῖον οὔτε τόσο τέλειον ὥς τὸ πρῶτον.

— Φαίνεται παρῆμα ἀδύνατον, πῶς εἰμποροῦν και θεραπεύονται, γιὰτρέ μου.

— Εἶνε ἀπίστευτος ή ζωτικότης που ἔχουν αὐτὰ τὰ ἀμφίβια. "Ενθυμουμαι ὅτι μίαν φορὰν ἓνας "Αμερικανὸς ἐπιστήμων ἐσοφίσθη ν' ἀνοίξῃ τὸ κρανίον μιᾶς χελώνης τῶν Ἰμαλαίων, και τῆς ἀπέσπασε τεχνικῶτα τὸν ἐγκέφαλον. "Εκλείσει κατόπιν τήν ὀστέινην θήκην τοῦ ἐγκεφάλου, κενήν πλέον, και ἔθρεψε μερικὰς ἡμέρας τήν χελώνην, ή οποία — θὰ σας φανῇ ἀπίστευτον! — ἐξανάρτισε τὸν ἐγκέφαλόν της, ἐπάχυνε κ' ἔζησεν ἀκόμη πενήντα χρόνια.

— Εἶνε λοιπὸν μακρόβια αὐτὰ τὰ ἀμφίβια, γιὰτρέ μου;

— Ζοῦν αἰῶνας, ὥς φαίνεται, διότι γνωρίζω ὅτι ἓνας καλλιεργητῆς τῆς Φλωρίδος, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐπίασε μίαν χελώνην, εἰς τὸ κέλυφος τῆς ὁποίας ἦσαν χαραγμένα αἱ λέξεις: «Συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Φερ-

«Σκότωσέ το, και θὰ φάμε καλὸ ψητὸ.» (Σελ. 85, στήλ. α'.)

μους ὅλης τῆς Νοτίου "Αμερικῆς, ὑπάρχουν συμμορίαὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κυνηγοῦν ἀνηλεῶς αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα ἔρπετά. "Αν αἱ χελῶναι που πιάνουν εἶνε ἀρκετὰ παχέαι, (και διὰ νὰ βεβαι-

δινάνδου Γομῆθ εἰς τὸν ποταμὸν "Αγιον Σεβαστιανόν, τῷ 1700». Εἶχε λοιπὸν ή χελώνη αὐτὴ ἡλικίαν 145 ἐτῶν. Δέγουν δὲ ὅτι αἱ γιγάντιαι χελῶναι τῶν Ἰμαλαίων και τῶν Μασκαρηνῶν νήσων

ζούν, κλεισμένοι μέσα στους προαιωνίους βράχους των, και πεντακόσια έτη.

— Και καταστρέφουν πολλές αυτοί που τας κυνηγούν δια τὰ κελύφη των;

— Χιλιάδας, διότι τὸ κυνήγι εἶνε εὐκόλον καὶ χωρὶς κινδύνους ἀρκεῖ νὰ τας ἀνατρέψουν ἀνάσκελα, καὶ τας κάμνουν νὰ μὴν εἰμποροῦν πλέον νὰ φύγουν. Εἰς μερικοὺς ποταμοὺς ὠλιγόστευσαν πολὺ, καὶ ἡ ταρταρούγα ὅσον πηγαίνει καὶ ἀκριβαίνει εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα αἰῶνα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ταρταρούγα ἀρκετὴ διὰ τὰ ματογυῶλια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὅσον πηγαίνουν καὶ γίνονται μύμπε. Ἀρχοῦν ὁμῶς αὐτά. . . μὴ ἤλθε ἡ μυρωδιά τῆς ὁμελέτης, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Δὸν Ραφαήλ πού μας προσκαλεῖ εἰς τὸ πρόγευμα. Πάρε τὸ θήραμά σου· θὰ το φάμε ψητὸ αὔριον τὸ πρωῒ.

Ὁ Ἀλόνσος ἐφορτώθη τὴν χελώνην, καὶ ἐπῆλθον πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων των, οἱ ὅποιοι εἶχαν κ' ὅλας ἐτοιμάσει μίαν γιγαντιαίαν καὶ ὀρεκτικωτάτην καὶ εὐωδιστάτην ὁμελέτην. Ὁ νέος Ἀλόνσος ἐτίμησε ὅπως ἔπρεπε τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο κ' ἐγέμισεν ἐπανειλημμένως τὸ πιάτο του, ἐγκωμιάζων τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐξοχα, — σὰν τῆς καλλιτέρας κόττας.

Εἶχαν ἀνάψῃ τὰ σιγαρέττα των καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐξαπλωθῶν εἰς τὴν ἄμμον, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς κολοσσοῦ φοίνικος, ὅταν ἤκουσαν ἓνα ἀλλόκοτον γαργαρισμὸν, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἐσηκώθη ὀρθός. Μήπως ἔρχονται κ' ἄλλες χελῶνες νὰ θάψουν αὐγά;

— Πᾶμε νὰ δοῦμε, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, κ' ἐσηκώθη. Ἰσως εἶνε κανένας φεῖδι. . .

Ὁ Ἀλόνσος εἶχε προπορευθῇ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τοὺς θάμνους, ἔρριψεν ἐν βλέμμα μόνον καὶ ἀμέσως ἐτραβήχθη ὀπίσω με κίνημα ἀηδίας:

— Ὡ! τί φρικώδης φρῦνος! . . .

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅταν ἐπλησίασε καὶ αὐτός! — Ἀ! εἶνε πίπα! . . .

— Πίπα! Πού τὴν βλέπετε, τὴν πίπα! Εἶνε φρῦνος, ἐξάδελφέ μου, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀσχημότερους μάλιστα.

— Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς περιεργότερους, Ἀλόνσε. Κύτταξέ τον καλὰ· εἶνε πραγματικῶς πίπα· ἐστὶ τα ὠνόμασεν ἡ κυρία Σιβύλλα Δὲ Μεριάμ, ὅταν πρὸ δύο αἰώνων εἶδε διὰ πρώτην φοράν αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα βατραχοειδῆ τοῦ Σουρινάμ.

Ὁ νεανίας, ὑπερnikῶν ὅσον ἤδυνάτο τὴν ἀηδία, ἐπλησίασε πάλιν εἰς τοὺς θάμνους. Ἐκεῖ μέσα ἦτο κρυμμένος ἓνας τεράστιος φρῦνος με σῶμα πλατυσμένον καὶ σχεδὸν τετράγωνον, με ρύγχος ὀξύ,

με τὰ δάκτυλα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καταλήγοντα εἰς τέσσαρας αἰχμάς ἀντὶ πέντε, με δέρμα μαῦρον, ὅχι ὁμῶς καὶ στιλπνόν.

— Κύτταξέ τί ἔχει στὴν ράχιν του, Ἀλόνσε, — εἶπεν ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει.

Ὁ νεανίαςκος ἐκύτταξε καὶ εἶδε με μεγάλην του ἐκπληξιν ὅτι ἡ ράχιν τοῦ φρικτοῦ ἐκεῖνου φρῦνου ἦτο σκεπασμένη με μικρὰ κελλάνια, εἰς ἕκαστον δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἦτο κρυμμένος καὶ ἓνας φρυνίσκος.

— Ὡ! τί περίεργον! — ἀνέκραξε.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῶν πιπῶν, εἶπεν ὁ ἱατρός. Οἱ ἄλλοι φρῦνοι ἀφίουν τὰ αὐγά των εἰς τὸ νερό, σὰν κομβολογάνια· αὐτοὶ ὁμῶς ἐδῶ τὰ τοποθετοῦν εἰς τὴν ράχιν τῶν θηλυκῶν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κελλάνια που βλέπεις, κ' ἐκεῖ μένουν τὰ νεογνά των ἕως ὅτου μεγαλώσουν καὶ γίνονται ἄξια νὰ τρέφονται μόνον των. Εἶνε ἀξιοπερίεργον αὐτό, ὡς βλέπεις, ἀλλὰ ἀληθινόν.

— Τὸ βλέπω, γιαντρέ μου. — Ἐχουν ὁμῶς καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν αὐτοὶ οἱ φρῦνοι, ὅτι δὲν ἔχουν γλῶσσαν.

— Αὐτὸ ὁμῶς δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἀσχημότεροι. . .

— Πολὺ σωστά. . . Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν τὴν πίπα νὰ διασκεδάξῃ με τὰ πιπάνια τῆς, καὶ ἄς πᾶμε νὰ πάρωμε λίγον ὕπνον, ἕως ὅτου πιάσῃ ἀέρας. Εἶνε μεσημέρι μόλις, κ' ἔχομεν καιρὸν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Σιαπούρε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΒΕΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΝ

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας, θέλοντες οἱ ταξιδιῶταί μας νὰ φθάσουν εἰς τοὺς μεγάλους καταρράκτας πρὶν ἢ περιοδικὴ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς, ἔπλευσαν με τὴν λέμβον των σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς, χωρὶς νὰ σταματοῦν, παρὰ μόνον ὅπου ἐχρειάζετο διὰ νὰ σκοτώσουν τίποτε κυνῆγι καὶ νὰ φάγουν νωπὸν κρέας.

Με αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ κανὲν ἐπεισόδιον ἄξιον λόγου, εὐρίσκοντο μετὰ δεκαήμερον ταξιδιῶν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Κασσανάρε, ὁ ὁποῖος εἶνε παραπόταμος τόσον μεγάλος, ὥστε ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀναπλέῃ ἓνα μῆνα ὀλόκληρον χωρὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πηγὰς του, ἀρδεύει δὲ μίαν χώραν ἐκ τῶν εὐφορωτέρων τῆς Κολομβίας.

Ἦτο ἔρημος ἡ συμβολή, καὶ φύλλο δὲν ἐκινούσε. Δι' αὐτὸ ὁ Δὸν Ραφαήλ ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, διὰ ν' ἀναπαυθῶν ὀλίγον. Ἀλλ' ὡς τε ἔπρεπε καὶ νὰ κυνηγήσῃ, διότι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς

δὲν ἤθελε νὰ πειράξῃ τὰς προμηθείας καὶ τὸ παστὸν κρέας, διὰ νὰ μὴν εὐρεθῶν ἀνεφοδίαστοι τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης πλημμύρας, ὅποτε αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἐρημνίζονται ἀπὸ θηράματα.

Ἐξέλεξαν, διὰ νὰ κατασκευάσουν, τὴν ἄκραν μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου, ἢ ὁποῖα ἐχώριζε τοὺς δύο ποταμούς καὶ ἐστιάζετο με συστάδας κηροπηγῶν. Εἶνε δὲ αὐτὰ δένδρα περιεργότατα· ἔχουν καυονικώτατα ταξιθετημένους τοὺς κλάδους των καὶ φύλλα ἀργυρόχρωμα, παράγουν δὲ καρποὺς μεγάλους σὰν τοὺς καρποὺς τῶν ἀρτοδένδρων, ἀλλὰ με σχῆμα κυλινδρικώτερον.

Ἀφ' ἔρριψαν τὴν ἄγκυραν καὶ ἔδεσαν καλὰ τὴν λέμβον παρὰ τὴν ἀκτὴν διὰ νὰ μὴν τὴν παρασύρουν τὰ ρεύματα, ἐπῆραν οἱ ταξιδιῶταί μας τὰς αἰώρας των καὶ τὰς ἐτέντωσαν μετὰ τῶν κλάδων τῶν δένδρων. Ἐκεῖ ἐσκόπευαν νὰ κοιμηθῶν, διὰ νὰ μείνουν προσυλαγμένοι ἀπὸ τοὺς ὄρεσι, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολυπληθέστατοι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν, ἀνέβησαν διὰ τὴν ἐπαύριον τὸ κυνήγι τοῦ δάσους, καὶ ἠρξέσθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ δειπνήσουν με ψητοὺς παπαγάλλους. Ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ σκύσουν τὴν φωτιάν των διὰ νὰ μὴν ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν καμμιᾶς φυλῆς Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε μᾶλλον ν' ἀποφεύγουν παρὰ νὰ ζητοῦν νὰ πλησιάσουν, ὅταν τὴν ὄξειαν ἀκοὴν τοῦ Γιαουρή ἔπληξεν ἓνας ἐλαφρὸς κρότος ἀπὸ τὰ χονδρὰ καλάμια, τὰ ὁποῖα ἦσαν φυτευμένα εἰς τὰς ὄχθας ἑνὸς ἑλους ἐκεῖ κοντά.

— Ἐκεῖ! εἶπε, καὶ ἔδειξε με τὸ χέρι του. — Ἀνθρώπος ἢ ζῶν; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Ζῶν, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, πάντοτε βραχύλογος. — Ἐτοιμάσου, Ἀλόνσε! εἶπεν ὁ καλλιεργητής.

— Ἀμα πρόκειται νὰ προμηθευθῶμε μπιφτέκια, εἶμαι πάντα ἐτοιμος, — ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴν εἶνε μπιφτέκια ἀπὸ ἰαγούαρων, — εἶπεν ὁ ἱατρός.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σοὺ τὰ χαρίζω, διότι ἐκτός σου κινδυνεύει κανεὶς διὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ, βρωμοῦν ἐλεεινά.

— Πολλὰ ζῶα! — διέκοψεν ὁ Γιαουρή, ὁ ὁποῖος ἐπρόσεχε πάντοτε ν' ἀκούῃ τοὺς μακρυνοὺς κρότους.

— Πᾶμε λοιπόν, Γιαουρή! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ Ἰνδὸς ὠπλίσθη με τὸν καλαμοσῶλῃνά του καὶ με τρία βέλη, καὶ ἠκολούθησε τὸν νεαρόν κυνηγόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη].

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἔνας κύριος, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἐξ ἐπαγγέλματος σκυλοδραμαστής, ἔμαθε τὸ σκυλάκι του νὰ διαβάξῃ, μ' ἓνα τρόπον ἀπλούστατον, τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δύσκολον νὰ δοκιμάσῃ.

Ἐπῆρε πρῶτα δύο χαρτονάκια, καὶ ἔγραψε εἰς τὸ ἓνα με μεγάλα τυπογραφικὰ κεφαλαία τὴν λέξιν «φαγί»· τὸ ἄλλο, τὸ ἔγραψε ἄσπρο. Τὸ χαρτόνι με τὴν λέξιν «φαγί», τὸ ἔβαλε ἐπάνω σ' ἓνα δοχεῖον ποῦ εἶχε γάλα καὶ ψωμί· ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλλο ἄδειο δοχεῖον ἔβαλε τὸ ἄγραφο χαρτόνι. Δέκα ἡμέρας εἰς τὴν σειρὰν ἐπῆγγινε τὸ σκυλάκι νὰ φάγῃ τὸ γάλα με τὸ ψωμί, κ' εὐρίσκει τὸ ἓνα δοχεῖον ἄδειο με τὸ ἄγραφο χαρτόνι, καὶ τὸ ἄλλο γεμάτο, με τὸ τυπωμένο χαρτόνι ἐπάνω του. Σιγὰ σιγὰ συνειθίσε κ' ἡπῆγγινε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δοχεῖον, ὅπου ἦτο τὸ τυπωμένο χαρτόνι, χωρὶς νὰ πλησιάσῃ καθόλου στὸ ἄλλο.

Τότε ὁ κύριος τοῦ ἔβηλε κατὰ γῆς τὰ δύο χαρτόνια καὶ ἐφώνησε τοῦ σκύλου νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἓν. Ἐτρεξε ὁ σκύλος· καὶ τὸ ἔφερε. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη πολλάκις· ἄμα ὁ σκύλος ἔφερνε τὸ ἄγραφο, ὁ κύριος τοῦ ἔκρινε τὸν θυμωμένον καὶ τοῦ ἐπέτρεψε ἄμα ἔφερνε τὸ τυπωμένον, τοῦ ἔδιδε ψωμί καὶ γάλα. Ἐπὶ τέλους συνειθίσεν ὁ σκύλος, καὶ ἄμα ὁ κύριός τοῦ ἐφώνησε: «Τὸ φαγί!», ἔτρεχε κ' ἔφερνε τὸ τυπωμένο χαρτόνι.

Ἐπειτα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἄλλα χαρτόνια με τὰς λέξεις: «νερό», «κόκκαλο», «ψωμί», «ζάχαρι», «ἔξω». Ὁ σκύλος ἔμαθε με τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ καὶ λέξιν ἀπὸ αὐτὰς με τὴν σημασίαν τῆς. Ὁ κύριός του τὰς ἀνεκάλυψε με ἄλλα τυπωμένα χαρτόνια, καὶ ὁ σκύλος τὰς ἐξεχώριζε, ἀναλόγως τῆς λέξεως ποῦ τοῦ ἔλεγον ἀνὰ εὐρῃ.

Δόγῃ χάριν τοῦ ἔλεγον:

— Θέλεις νὰ πᾶς ἔξω;

Καὶ ὁ σκύλος ἔφαχνε στὰ χαρτόνια καὶ εὐρίσκει τὴν λέξιν «ἔξω».

— Θέλεις ψωμί;

Καὶ ὁ σκύλος ἐξεχώριζεν ἀπὸ τὰ χαρτόνια τὴν λέξιν «ψωμί».

Με αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁποῖος τον ἔβλεπεν, ἡμποροῦτε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο σκύλος. . . ἐγγράμματος.

✕

Ὁ Λίβιγκστων, ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ψάρευμα. Μίαν φοράν, ἐνῷ ἐψάρευε μαζί με τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Κάρλον εἰς τὸν ποταμόν, ἐπίασαν ἓνα μεγάλο σολωμόν. Τὸ ψάρι ἦτο τόσον μεγάλο, ὥστε δὲν ἔχωροῦσε μέσα στὸ καλάθι των. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λίβιγκστων ἐντρέπετο νὰ το κρατῇ στὸ χέρι, ἔπεισε τὸν ἀδελφόν του νὰ το κρύψῃ μέσα στὸ πανταλόνι του. Φυσικὰ, τὸ ἓνα σκέλος τοῦ πανταλονιοῦ ἐφούσκωνε παραπολύ· καὶ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ γειτονικὸν χωρίον, ἓνας χωριάτης τοὺς εἶδε, καὶ εἶπε με πραγματικὴν λύπην:

— Ἀχ! τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί! Τόσο μικρό, καὶ νᾶχῃ τόσο πρησμένο πόδι!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Κόκκινον Κρίνον πρὸς τὸν διδάσκαλον: — Κυριε, τιμωρεῖται ποτὲ κανεὶς διὰ πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔκαμε;

— Ὅχι, ποτέ.

— Ἐ, τότε εἶμαι ἡσυχος ποῦ δὲν ἐμελέτησα.

*Εὐαγγέλιον τοῦ Σεντεμῆνου Ναυτοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ νέοι φίλοι μου, ὅσοι ἤρχισαν τώρα νὰ ταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, εἶνε κατενθουσιασμένοι με αὐτὴν τὴν ἀσχολίαν. Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Πύθρου [ΕΕ] μοῦ γράφει σήμερον ὀλόκληρον ἐπιστολήν, διὰ νὰ μοῦ παραστήσῃ τὴν χαρὰν του καὶ τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν ἔλαθε διαμῖς τρία τετράδια. Καὶ τί ὠραία ποῦ τὰ λέγει! Τὸν ἐνθουσιάζει προπάντων ἡ ἰδέα ὅτι «μ' αὐτὰ τὰ τετράδια εἶνε δυνατόν νὰ συνεννοῦμεθα με τὰ δέλεφια μας τὰ ἐν Ἑλλάδι εὐρισκόμενα, (σημειώσατε ὅτι ὁ Ἀπόγονος τοῦ Πύθρου διαμένει ἐν Τουρκίᾳ) ἢ καὶ εἰς τὰς πέντε Ἡπείρους ὅπου εἶνε ἐξηλωμένη ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ ποικίλων ἐλκρινεῖς καὶ πολυτίμους φίλους, τῶν ὁποίων, ἐὰν δὲν γνωρίζωμεν τὴν μορφήν, γνωρίζομεν κατὰ πολὺ ὑψηλότερον ὁλοκλήρῃ τὴν ψυχὴν, τὰ αἰσθητά καὶ τὰς ἰδέας.» Δὲν εἶχε δίκαιον;

Ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα, ἡ Ζαππῆς, [ΕΕΕ] προτιμᾷ τὰ ἱστορικά, ὅπως ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος», ὁ «Ἐγγονος Ἀυτοκράτορος», ὁ «Πράξας», ἡ «Μαροῦσία» κ.τ.λ. Ἀλήθεια, εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὁ κ. Φαίδων δὲν ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ὑπάρχοντα εἰς τὰ περιπετειώδη, με τὴν διαφορὰν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἡρώας των εἶνε πρόσωπα πραγματικά.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, Χιονισμένη Κουκλά [Ε]. Χαρεῖ, γράμμον, αἰσθητά, ὅλα! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις.

Πλανωμένη Σιά, ἡ ἀσχολία σου εἶνε εὐγενὴς καὶ ὠραία. Ἀλλὰ σύγγραμμα ἀνθοκομίας δὲν γνωρίζω ἄλλο ἀπὸ τὰ «Ἀνθὰ» τοῦ Χελδράκη, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος πρὸς διὰ δόσιν ἀρελίων βιβλίων. Τὸ βιβλίον αὐτὸ πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεως σας λεπτὰ 40.

Φέτος ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ ἐνεγράψαν ἐν τὸς τῆς προεσμίας, Φορονέλλο, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμόν των ἢ νὰ λάβουν ψευδώνυμον δωρεάν. Τὶ θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου, δὲν εἰσέωρ ἀκόμη. Ὁ ὅρος περὶ οὗ ἐρωτᾷς τιμᾷται ὁρ. 1,10.

Διαγωνισμὸς πρὸς συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Ἀμύνης Γελιόπολις, θὰ προκηρυχθῇ μετὰ ἓνα ἢ δύο μῆνας, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐκατημέρας τοῦ 1905. Ὅστες ἐτοιμάζον ἀπὸ τώρα ἄμα σοῦ ἔρχεται καμμία Ἀσκήσις, γράφε τὴν εἰς χωριστὸν τετράδιον καὶ φυλάγε τὴν. Ἐπὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ποτελέσῃ μίαν Συλλογὴν, καὶ ὅταν θὰ δημοσιεύθῃ ἡ προκήρυξις, θὰ μοῦ τὴν στείλῃς.

Χαρές! Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη Εὐαγγελία Λαμπρινάκη αὐρίον ὑπαγνύεται με τὸν κ. Σίμωνα Κ. Κοντοσύρην. Εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλῃ προσκλητήριον, ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρευρεθῶ, παρευρίσκωμαι μόνον νοερῶς καὶ τὴν ραῖνω με τὰ ἄνθη τῶν ἐγκαρδίων μητρικῶν εὐχῶν μου.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Ἰσιότα τοῦ Βυζαντίου [Ε]. Εἰς τὸν μέλλον σου ἐκείνον, ὁ ὁποῖος σοῦ λέγει ὅτι μετὰ ἐν ἔτος κτλ. εἰπὲ ὅτι ἔχω φίλους οἱ ὁποῖοι ἀλληλογραφοῦν μαζί μου ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, καὶ ὁ ἐνθου-

σιασμός των δὲν κατέπεσεν οὔτε μίαν στιγμὴν. «Ναί, φιλότατη. — μοῦ γράφει ἡ Κυρία Σκαρφαλοστρα [ΕΕ]. — γνωρίζω ὅτι τὸ μαγικό-νερο εἶνε καλλίστον ἱατρικόν διὰ τὰς χιονίστρας· ἀλλὰ γνωρίζω καὶ ἐν ἄλλῳ, ἐπίσης καλόν, καὶ σε παρακαλῶ νὰ το συστήσῃς. Ἰδοὺ ἡ συνταγή: Τυλίξετε τὰς χιονίστρας σας με φρέσκα φύλλα ἀμπέλου, ἀλλάζετε τὸν ἐπίδεσμον κάθε δύο ὥρας, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θὰ εἴσθε καλά.» — Κατεργαρούλα!

Μὰ εἶνε ευκολώτατον, Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας [Ε], νὰ γνωρίσῃς τὸν κ. Παπαδόπουλον, χωρὶς νὰ ναναγκασθῇ εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του: Νὰ ἔλθῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Δὲν εἶνε σωστὸν αὐτό, Θαλάσσιε Ἀφρὲ [Ε]. Ὁ κανονισμός λέγει ὅτι μόνον τ' ἀδελφία, ὅχι ὁμῶς καὶ τὰ ἐξαδέλφια. Ἀλλοίμονον ἂν ἐπετρέπετο εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς κάθε συνδρομητοῦ νὰ λαμβάνουν μέρος, ἔγωγε καὶ πληρόνους 1 δραχμὴν. Τότε θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ προσλάβω καὶ ἄλλους ἀκόμη πολλοὺς συνεργάτας, ἐνῷ αἱ εἰσπράξεις δὲν το ἐπιτρέπουν!

— Ἡ στατιστικὴ σου περιεργότατη. Ὁρασιότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ζοφερός Μεσαίων [ΕΕ]—Φίλημα τοῦ Κύματος [5Ε] (ἔχει καλῶς· λοιπὸν θὰ ἔλθῃ νὰ σπουδάσῃς. . . φαρμακοποιὸς γένους θηλυκοῦ; λαμπρά!)—Ἀνθούσα Νεότης [ΕΕ]—Φαίνον [ΕΕΕ] (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ γενναῖον ἐξαπλόημα!)—Ἀποικος Κερκυραῖος [ΕΕ], — Ἡρώς τῆς Μακεδονίας [ΕΕ], — Ὑπὲρ Παρίδιος [ΕΕΕ], Φίλημα Σκιάς [4Ε], καὶ Γοργόστρεψ Ἐλπίς [ΕΕΕ], περὶ καὶ ἔμμετρος πάντοτε, ἀλλ' ἐξίσου ποιητικὴ καὶ εἰς τὰ δύο. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ γράφουν καὶ διὰ τὰ καλὰ ἔργα ποῦ κάμνουν, ὁλονὲν ξεσπαθώνοντες!

Ἐγκρίνυστα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡρώα τοῦ Μαραθῶνος (Μ. Ο. Τ.) αὐτὸ ἐξέλεξε ἀπὸ τὰ τριάντα ποῦ προτείνας· εὐχομαι νὰ γίνῃ καλὰ ἡ μητέρα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις; Κολυμβήτριαν τοῦ Μεξ (Ε. Ι. Α.) Λατομείον τῆς Χίου (Χ. Φ. Δ.) τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλευθερόν· Βολιώτην Κιθαριστήν (Ι. Δ. Κ.) βλέπεις ὅτι το μετέβαλε ὀλίγον, διὰ νὰ εἶνε εὐχρηστότερον· Οὐρίδιον (Α. Τ. Α.) Ἀγροτικόν Ἀνθόλλιον (Β. Τ. Ο.) [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εἰς τὴν δραχμὴν σου πέπει νὰ προσθέσῃ γραμματόσημον 1 μιστῇ Γορδίων (Ι. Ο. Τ.) αὐτὸ ἐξέλεξε; Φοινητικὴν Ἀκτὴν (Α. Α. Π.) σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις; Μεγάλην Ἐλλάδα (Κ. Α. Π.) αὐτὸ ἐξέλεξε; ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαίτερος; Εὐθύδιον (Π. Δ. Κ.) ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτίμας; Χίμαιραν (Π. Ν. Ο.) Ἀ

